

Cei adormiți se bucură atunci când un urmaș de-ai lor se află lângă Dumnezeu. Dacă noi nu suntem într-o stare duhovnicească bună, atunci suferă părinții noștri adormiți, moșii și strămoșii și tot neamul nostru. „Uită-te ce nepot am făcut!”, spun ei și se mâhnesc. Dacă însă suntem într-o stare duhovnicească bună, se bucură pentru că și ei au contribuit la nașterea noastră, iar Dumnezeu într-un anumit fel este obligat să-i ajute. Adică ceea ce va da bucurie celor adormiți este străduința noastră de a

bine-plăcea lui Dumnezeu, astfel încât să-i întâlnim în Rai și astfel să trăim cu toții împreună în viața cea veșnică.

Prin urmare, merită osteneala să lovim în omul nostru cel vechi ca să se facă nou, astfel încât să nu se vatăme nici pe sine, nici pe ceilalți oameni, ci să se ajute atât pe sine însuși, cât și pe ceilalți, fie ei vii sau morți.

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Viața de familie*, Ed. Evanghelismos, București, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 16 iulie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 19 iulie	18:00	PRIVEGHERE (HRAM) Vecernia, Litia și Utrenia
Sâmbătă 20 iulie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul
Duminică 21 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Ap. Romani 6, 18-23; Ev. Matei 8, 5-13; glas 3, voscr. 4 → Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului) → Sfinții Cuvioși Simeon și Ioan Pustnicul → Sfântul Proroc Iezechiel → Sfinții Cuvioși Rafail și Partenie de la Agapia Veche

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, București - Sector 3

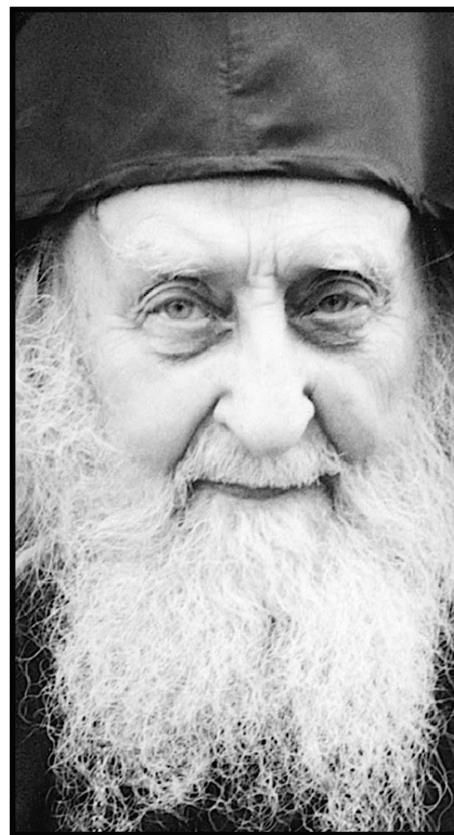

BULETINUL PAROHIEI

S F Â N T U L I L I E - H A N U L C O L Ț E I

Să ai o stare de stăpân asupra ta și de veselă liniștire, chiar dacă te-ai noroit, căci, oricare ar fi motivul unei întristări descurajatoare, ea este numai și numai de la diavol. – Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 547 / 14 iulie 2024

**SFÂNTUL
SOFRONIE SAHAROV**

† 11 IULIE

1896 - 1993

RUGĂCIUNEA LITURGICĂ

Rugăciunea este un act lăuntric al duhului nostru. Ea se poate exprima în cele mai diferite forme. Nu rareori, ci destul de des, aceasta se exprimă prin tăcerea noastră în fața lui Dumnezeu, tăcere pentru că Dumnezeu vede toată profunzimea gândurilor noastre, toate dorințele inimii noastre, și nu întotdeauna suntem capabili să le exprimăm în cuvinte. Dumnezeu înțelege mișcările tainice ale inimii și ne răspunde la ele.

Eu mă tem puțin că nu dai atenție chiar acestui lucru spus mai sus: că tu ești înclinată să crezi, așa cum o fac mulți, că rugăciunea înseamnă doar ședere în fața icoanelor și rostirea formulelor rânduite (de dimineață și de seară sau a psalmilor). Desigur, cu o astfel de rugăciune poți să fii obișnuit încă din copilărie și să o săvârșești în

fiecare zi. Dar această rugăciune este cu totul nesatisfăcătoare și nu epuizează problema rugăciunii. Observ că oamenii contemporani devin tot mai puțin capabili de o astfel de rugăciune. Acest fenomen mi-l explic prin creșterea activității intelectuale a oamenilor.

Mintea noastră se găsește într-o continuă agitație din pricina nenumăratelor impresii de tot felul: vizuale și auditive. De dimineată începe activitatea oamenilor din sate și orașe, care antrenează mintea și imaginația în cursul evenimentelor la care iau parte.

Îmi spui că, observând incapacitatea de a găsi rugăciunea, când te așezi la rugăciune, vezi nimicnicia ta și acest lucru te deprimă. Nu te deprima! Această situație nu trebuie să te neliniștească. A sta în fața lui Dumnezeu nu înseamnă deloc a sta în fața icoanelor, ci să-L simți în toată profunzimea conștiinței ca pe Cel-ce-le-plinește-pe-toate. Trebuie să-L trăim cu adevărat ca pe Prima Realitate, după care, în ordinea inferioară, urmează lumea a două, a realității create, derivate. De aceea, pentru rugăciune, este folositoare orice poziție a corpului: culcat, mergând, șezând, stând în picioare etc.

Dacă mintea și inima ta resimt dispoziție pentru rugăciune la citirea Sfintei Scripturi, atunci păstrează această dispoziție până când încetează. Regula este următoarea: orice cuvânt, orice situație în care

mintea și inima se unesc într-o unică conștiință dumnezeiască nu trebuie părăsite până când mintea, inima sau trupul nu obosesc.

Observațiile mele asupra oamenilor contemporani m-au dus la concluzia că cel mai potrivit lucru pentru ei este să se roage în biserici, în special la Sfânta Liturghie. Rugăciunea liturgică și o deasă împărtășanie înseamnă plinătate. Pentru aceasta însă trebuie să trăim și să înțelegem Sfânta Liturghie. Atunci ni se va descoperi că Liturghia îmbrățișează în sine întreaga noastră viață: în ea se cuprind toate planurile existenței noastre în relație cu Dumnezeu. Fără să aprofundeze cunoștințele sale în acest domeniu, omul poate cădea cu ușurință într-un obicei pustiitor și aducător de moarte. Este nevoie să creștem neîncetat în cunoașterea lui Dumnezeu și să nu permitem ca Liturghia să se transforme într-un detaliu al vieții noastre de toate zilele.

Acum, pentru că ea a devenit în locul Liturghiei, „obednița” (adică, prin faptul că oamenii nu se mai împărtășesc la Sfânta Liturghie decât foarte rar, ceea ce este anormal, aceasta a devenit o slujbă în care predomină citirea), a fost trăită de noi toți ca o profundă criză. Oamenii au început să prefere orice fel de lecturi sau distracții în locul Liturghiei. Astfel, mai bine se odihnesc și își satisfac dorințele de a spori în cunoștințe. Acest lucru este de înțeles. Omul, prin natura sa, este

o ființă care năzuiește spre desăvârșire, spre cunoaștere și chiar spre cunoaștere absolută, spre plinătatea Ființei. Și iată paradoxul: în virtutea acestei năzuințe, oamenii nu mai prețuiesc acel loc ce le-a fost dat de Dumnezeu pentru dobândirea acestei cunoașteri și acestei vieți.

Sursa: **Părintele Sofronie Saharov**, *Ne vorbește părintele Sofronie. Scrisori*, Editura Biserica Ortodoxă și Editura Bunavestire, Galați, 2003

PĂRINTELE ARSENIE PAPACIOC

1914 - 2011

IUȚIMEA ȘI MÂNIA

Trebuie mai întâi să înțelegem cauzele care-i fac nerăbdători și mânioși pe frați. Apoi trebuie să le vorbim cu multă bunătate și blândețe și chiar cu un fel de apreciere, arătându-le și cele bune ale lor. Cât de nesuferite și primejdioase sunt aceste două, nerăbdarea și sora ei, mânia, care îți anulează toată frumusețea așezării sufletului tău și toată agonisirea duhovnicească!

Cineva a văzut pe altcineva care se căznea să deschidă un lacăt la o ușă și nu putea nicidecum, de unde a început încet, încet, să-l cuprindă o mânie așa de mare, că se dădea cu capul de ușă și făcea spume la gură. Și a zis cel care privea degradanta scenă: În veac n-o să mă mâinii măcar cât de puțin și o să fac orice efort

pentru a-mi stăpâni firea de om, că am văzut cât de urât îi stă omului mânios.

Deci noi, cum zic sfinții bătrâni ai Patericului, dacă ne supunem patimilor, cu nimic nu ne deosebim de închinătorii la idoli. Că cei ce se biruiesc de iuțeală și se robesc de mânie și nu taie de la sine tulburarea patimii, aceștia se leapadă de Iisus Hristos și au în sine pe Marte ca Dumnezeu și se închină idolului turbării ca și elinii. Iar cei ce au biruit acestea și le-au izgonit de la sine și s-au înfrânat de ele, aceștia au călcat idoli și s-au lepădat de închinarea dumnezeilor celor mulți și s-au făcut mucenici fără de sânge.

Sursa: **Părintele Arsenie Papacioc**, *Ne vorbește Părintele Arsenie*, ed. a 2-a, vol. 1, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

† 12 IULIE

1924 - 1994

PENTRU CEI ADORMIȚI

Cel mai bun dintre toate pe care îl putem face pentru cei morți este viața noastră petrecută cu luare aminte, nevoința pe care o facem pentru a ne tăia neputințele și a ne curăța sufletul. Pentru că dezlipirea noastră de lucrurile materiale și de patimile sufletești, pe lângă faptul că ne pricinuieste nouă ușurare, are ca rezultat și ușurarea sufletelor celor adormiți din tot neamul nostru.